

Današnja se Republika Hrvatska odnosi prema svojoj prošlosti kao da je u stanju opsjednutosti Jugoslavijom, a dojam je da i na sam spomen Socijalističke Republike Hrvatske proživljava noćnu moru. **Ta obuzetost i mučenje proizlazi iz gole spoznaje i činjenice da je Jugoslavija, odnosno SR Hrvatska, bila daleko i nemjerljivo uspješnija zemlja i bolje društvo s kojom se ovakova Republika Hrvatska kakva je danas ni u čemu ne može mjeriti i uspoređivati.** Želeći prikriti tu gorku istinu proglašava se gotovo dogmom, dakle onim što ne treba niti dokazivati, kako je bezvrijedno i nevaljalo vrijeme koje smo živjeli i gradili u Jugoslaviji i SR Hrvatskoj, prije slavnih 90.-tih godina

Naravno da je nemoguće da baš ništa nije valjalo u zemlji koja je bila jedna od najuglednijih na svijetu sa stopama rasta DBP od 15 i više postotaka, zemlji koja je imala za predsjednika jednu od najvećih ličnosti 20. stoljeća, koja je predvodnik nesvrstanog pokreta koji okuplja više od 120 država, koja gradi mostove i ceste, luke i obale, bolnice, hotele i tvornice diljem svijeta, a koja je kod kuće toliko socijalno osjetljiva da dijeli stanove radnicima. Zato ne trebaju čuditi riječi u svijetu priznatog hrvatskog redatelja Lordana Zafranovića:

„Titova Jugoslavija bila je vrhunac civilizacije tih nesretnih naroda i smatram da nikada više u svojoj historiji neće biti na tom nivou, s tim ugledom, s takvom snagom, s tim socijalnim situacijama u kojima su bili besplatni školovanje, bolnice, ljetovališta, kada je cvjetala umjetnost“.

Da bi se ta istina, koju je tako slikovito iskazao Lordan Zafranović, bacila pod noge lansirana je teza da sve u nas počinje 90.-tih godina „stvaranjem“ Hrvatske. Domovinski rat se pretvara u mit oko kojeg jedna manjina privilegiranih branitelja okupljena u HVIDR-e notornog Josipa Đakića, stvara lošu sliku za ukupnu braniteljsku populaciju, a na istom su tragu i različite udruge financirane od Ministarstva branitelja koje parazitiraju na Domovinskom ratu, a za uzvrat su uvijek tu kada treba pružiti potporu politici HDZ-a, bilo prosvjedima i pritiscima, ako treba šatorima, a može pokazalo se i plinskim bocama.

U svemu je tome žalosna činjenica da su hrvatski branitelji ti koji će se uvijek naći na strani onih koji su suprotstavljeni partizanskim borcima iz 2. svjetskog rata. **Normalno bi bilo da su kao ratni veterani DR u suglasju sa partizanskim ratnim veteranima, da su solidarni i u dobru i u zlu jer su prošli iste patnje u obrani domovine, jer su se i jedni i drugi odupirali agresiji, jer su jedni branili iste one granice koje su krvlju iscrtali njihovi prethodnici.** Naravno da tu ima i ljubomore jer Republika Hrvatska nije uspješna kao SR Hrvatska, a što nije krivnja branitelja, dapače RH je na repu Europe kao jedna od najnerazvijenijih zemalja, kao što

je to nekada bilo Kosovo u Jugoslaviji.

Još je otužnija činjenica da su mnogi branitelji, pa i sama HV, zloupotrijebljeni u rušenju spomenika 2. svjetskog rata. Udara se na najvažnije simbole partizanskog patriotskog pokreta, pa je tako u Topuskom srušena zgrada u kojoj je održano povijesno zasjedanje ZAVNOH-a na kojem je 9.5.1944. godine proglašena Federalna Država Hrvatska, što je istinski začetak suvremene hrvatske državnosti, stvarni rođendan RH. To su na žalost učinile jedinice ZNG-a HV 14.9.1991. godine prilikom povlačenja iz Topuskog.

Isto su tako pripadnici HV porušili 21.2.1992. godine najveći apstraktni spomenik na svijetu, grandiozno djelo velikog hrvatskog kipara Vojina Bakića koji se nalazio u Kamenskoj, a predstavljao je Spomenik revolucije naroda Slavonije. Kada je, kako sam svjedoči u časopisu Gordogan povjesničar umjetnosti Zlatko Uzelac, čuvši da je spomenik srušen obišao to mjesto sa ravnateljicom požeškog muzeja Dubravkom Sokač-Štimac, zatekao je pred uništenim spomenikom grupu hrvatskih vojnika koje je upitao – „**Zašto ste to uradili?**“ Jedan od njih je **ponosno (!)**

pristupio rekavši – „To je trebalo srušiti“.

Bio je to Miljenko Crnjac

kojemu to kasnije nije bila smetnja da napreduje do generalskog čina, te da ga nedavno i sam predsjednik Republike odlikuje visokim državnim odličjem.

Isto je tako srušen i **spomenik Stjepanu Filipoviću u Opuzenu**, koji je predstavljao planetarni simbol pobjede dobra nad zlom tijekom drugog svjetskog rata.

Oni koji su srušili spomenik Stjepanu Filipoviću u Opuzenu, Hram hrvatske državnosti u Topuskom i najveću apstraktnu skulpturu na svijetu u Kamenskoj, te 3 tisuće partizanskih spomenika diljem Hrvatske, **ti ne vole Hrvatsku**. Oni samo pokazuju kako se uvijek može naći opravdanje ako se želi činiti zlo.

Krajnije je vrijeme da pokušamo afirmirati dobro i da činimo dobra djela, jer se svako društvo, pa tako i naša zajednica, može graditi i napredovati samo na istini i dobru.

Ploče, 30.9.2020.

VEDRAN SRŠEN